

UZASADNIENIE

Powódka J. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego P. B. kwoty 3.279,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że 6 grudnia 2016 r. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła z pozwanym umowę, przedmiotem której był montaż podłogi drewnianej. Strony ustaliły cenę usługi ryczałtowo na kwotę 25.500 zł. Pozwany uiszczył na rzecz powódki kwotę 10.000 zł tytułem zaliczki. Po wykonaniu umowy, z uwagi na długoletnią współpracę stron powódka wystawiła pozwanemu fakturę ostatecznie na kwotę 25.000 zł. Pozwany uiszczył na rzecz powódki wyłącznie kwotę 21.720,01 zł. Kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę między ceną ustaloną, a kwotą faktycznie uiszczoną przez pozwanego. Powódka bezskutecznie wzywała pozwanego do zapłaty niniejszej kwoty do dnia 31 grudnia 2017 r. (k. 2-3)

Pismem z dnia 12 kwietnia 2018 r. powódka ograniczyła roszczenie do kwoty 1.199,99 zł, wskazując że po wytoczeniu niniejszego powództwa pozwany uiszczył na rzecz powódki kwotę 2.080 zł. (k. 26)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 22 czerwca 2018 r. w sprawie I Nc 435/18 nakazał pozwanemu, aby w terminie dwóch tygodni zapłacił na rzecz powódki w/w kwotę wraz z odsetkami i kosztami procesu lub wniósł w tym terminie sprzeciw. (k. 31)

Pozwany P. B., w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, że zawarł z powódką umowę, na podstawie której powódka zobowiązała się do wykonania na rzecz pozwanego 120 m² podłogi drewnianej. W jego ocenie powierzchnia ułożonej podłogi była w rzeczywistości mniejsza, w dodatku ułożona podłoga odspaja się od podłoża. Wskazał, że koszt naprawy podłogi przewyższa wartość umowy zawartej z powódką, co zmusza go do dochodzenia zwrotu uiszczonego wynagrodzenia oraz domagania się pokrycia poniesionej przez pozwanego szkody na drodze postępowania sądowego. (k. 34-39).

Pozwany istotnie wystąpił z roszczeniem przeciwko powódce, sprawa wpłynęła do tutejszego sądu w dniu 15 listopada 2018r. i została zarejestrowana pod sygnaturą I C 4238/18.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 6 grudnia 2016 r. strony zawarły umowę, której przedmiotem było dostarczenie przez powódkę, w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, wszystkich materiałów i montaż podłogi w nieruchomości pozwanego, według specyfikacji dołączonej do umowy.

Strony ustaliły, iż za wykonanie całości dostaw wraz z montażem pozwany zapłaci na rzecz powódki wynagrodzenie ryczałtowe, w kwocie 25.500 zł. Ustalone wynagrodzenie, wedle treści umowy, obejmowało koszty określone w specyfikacji do realizacji dostaw i wykonania prac montażowych. Kwota w wysokości 10.000 zł miała zostać uiszczona na rzecz powódki w formie zaliczki płatnej do dnia 08.12.2016 r., zaś kwota 15.500 zł w terminie 2 dni od dnia doręczenia faktury VAT wystawionej przez powódkę. Powierzchnię podłogi w złożonej specyfikacji ustalono na 120 m².

(dowód: umowa – k. 10-12, załącznik nr 1 – k. 13)

Pozwany uiszczył na rzecz powódki w dniu 8 grudnia 2016 r. zaliczkę w kwocie 10.000 zł.

(dowód: potwierdzenie transakcji – k. 16)

Następnie w dniu 28 lutego 2017 r. dopłacił dodatkowo kwotę 9.200 zł i dalej 14 sierpnia 2017 r. jeszcze kwotę 4.000 zł.

(dowód: potwierdzenie transakcji – k. 18, 19)

Powódka zakończyła prace w nieruchomości pozwanego w dniu 28 grudnia 2017 r., wówczas też strony ustaliły powierzchnię ułożonych desek na 110 m², stwierdzono również występowanie w niektórych miejscach niewielkich pustek.

(dowód: protokół technicznego odbioru – k. 14)

Ostatecznie w dniu 29 grudnia 2017 r. powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT (...) na kwotę 25.789 zł, w tym pozostałą kwotę do zapłaty tj. 15.789 zł z terminem zapłaty ustalonym na dzień 31 grudnia 2017 r.

(dowód: faktura VAT (...) – k. 15)

Z uwagi na zaistniałą w fakturze nr (...) pomyłkę, w dniu 24 lutego 2018 r. powódka wystawiła fakturę korygującą nr (...), w której kwotę pozostałą do zapłaty, po uwzględnieniu wpłat dokonanych przez pozwanego, ustalono na 3.280 zł.

(dowód: faktura Nr (...) – k. 17)

Pozwany uiścił na rzecz powódki łącznie kwotę 23.800,01 zł, w tym po wytoczeniu powództwa kwotę 2.080 zł.

(niekwestionowane)

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2018r. postępowanie ponad kwotę 1.199,99 zł zostało umorzone.

(dowód: postanowienie k. 30)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Roszczenie powódki, w części nie cofniętej, zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd w niniejszej sprawie stanowiły dokumenty przedłożone przez strony, których prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu.

Zbędne dla rozstrzygnięcia były pozostałe zawnioskowane dowody, w tym dowód z opinii biegłego, dowód z przesłuchania świadka i dowód z dokumentów w postaci wydruków z korespondencji e-mail i fotografii (k. 75). Okoliczności, których wykazanie miało nastąpić w skutek przeprowadzenia wskazanych dowodów, z uwagi na brak stosownych wniosków, nie były przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu.

W sprawie spór między stronami dotyczył ustalenia zasadności roszczeń powódki, w ocenie pozwanego wynagrodzenie z tytułu wykonania i montażu podłogi winno zostać zmiarkowane do kwoty odpowiadającej jej rzeczywistej powierzchni tj. 110 m², co daje kwotę 23.800 zł. Pozwany wywodził dodatkowo, iż powódka nie wykończyła podłogi przy oknach, a z uwagi na jej niewłaściwe położenie w wielu miejscach podłoga odspaja się od podłoża. Pozwany zaznaczył, że w/w okoliczności zmuszają go do dochodzenia zwrotu uiszczonego już wynagrodzenia oraz domagania się pokrycia poniesionej przez niego szkody w drodze postępowania sądowego. Zainicjował w tym celu osobne postępowanie które toczy się obecnie pod sygnaturą I C 4238/18.

Ocenę zasadności powództwa, a w konsekwencji ewentualnych rozważań dotyczących wysokości roszczenia powódki należy poprzedzić ustaleniem podstawy prawnej niniejszego rozstrzygnięcia.

Wskazać trzeba, że strony postępowania zawierając umowę z dnia 6 grudnia 2016 r., w żadnym jej miejscu nie określiły jej charakteru. Niemniej, w ocenie Sądu, zakres czynności niezbędnych do wywiązania się z założeń umowy przesadza o ostatecznym uznaniu stosunku między stronami za umowę o dzieło.

W myśl art. 627 k.c., przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Wysokość wynagrodzenia za wykonanie dzieła można określić przez wskazanie podstaw do jego ustalenia. Jeżeli strony nie określiły wysokości wynagrodzenia ani nie wskazały podstaw do jego ustalenia, poczytuje się w razie wątpliwości, że strony miały na myśli zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju. Jeżeli także w ten sposób nie da się ustalić wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające uzasadnionemu nakładowi pracy oraz innym nakładom przyjmującego zamówienie. (art. 628 § 1 k.c.)

Jeżeli strony umówiły się o wynagrodzenie ryczałtowe, przyjmujący zamówienie nie może żądać podwyższenia wynagrodzenia, chociażby w czasie zawarcia umowy nie można było przewidzieć rozmiaru lub kosztów prac (art. 632 § 1 k.c.).

W rozpoznawanej sprawie, wobec poczynionych ustaleń faktycznych, którym pozwany zasadniczo nie przeczył, nie może budzić wątpliwości obowiązek zapłaty przez pozwanego wynagrodzenia na rzecz powódki.

Pozwany wywodził, że ów wynagrodzenie winno zostać zmiarkowane do kwoty odpowiadającej rzeczywiście ułożonej powierzchni podłogi. Z stanowiskiem pozwanego nie sposób się zgodzić. Wskazać trzeba, że w treści umowy z dnia 06 grudnia 2016 r. strony ustaliły wynagrodzenie w formie ryczałtu. Istotą wynagrodzenia ryczałtowego jest przyjęcie przez przyjmującego zamówienie ryzyka ekonomicznego polegającego na niemożliwości zmiany ustalonej pierwotnie kwoty, nawet jeżeli w chwili jej ustalania nie można było przewidzieć rozmiaru lub kosztów prac. Przepis art. 632 k.c. przewiduje bowiem, że ryzyko nisko ustalonego ryczałtu ponosi przyjmujący zamówienie, będący przedsiębiorcą, który ustalając wynagrodzenie z góry powinien uwzględnić przewidywane koszty wykonania dzieła będącego przedmiotem umowy. Stąd nie może żądać podwyższenia ryczałtu, chociażby w czasie zawarcia umowy nie można było przewidzieć rozmiaru lub kosztów prac (zob. W. Wyrzykowski, Komentarz do art. 632 Kodeksu cywilnego, Lex on-line).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 marca 2011 r., IV CSK 397/10, LEX nr 1129144, strony, decydując się na przyjęcie tej formy wynagrodzenia, muszą się liczyć z jej bezwzględnym i sztywnym charakterem.

W tych okolicznościach, stanowisko pozwanego, wedle którego rozliczenie między stronami winno nastąpić wedle protokołu powykonawczego, w sytuacji bezwzględnego ustalenia wynagrodzenia w treści umowy, uznać należy za niezasadne. A contrario roszczenie o zapłatę całego wynagrodzenia jawi się jako w pełni uzasadnione.

Pozwany podnosił nadto, że dzieło zostało wykonane przez powódkę w sposób wadliwy, bowiem ułożona podłoga nie posiada wykończenia przy oknach, w dodatku miejscami odspaja się od podłoża. Mimo tak wskazanych zastrzeżeń pozwany nie skorzystał w toku niniejszego postępowania z przysługujących mu uprawnień z tytułu rękojmi za wady, określonych w treści przepisów dotyczących sprzedaży, a które na podstawie art. 638 § 1 k.c., stosuje się odpowiednio do odpowiedzialności za wady dzieła. Przeciwnie pozwany wskazał, że zaistniałe okoliczności zmuszają go do wytoczenia odrębnego powództwa o zwrot uiszczonego wynagrodzenia oraz pokrycie poniesionej przez pozwanego szkody. Okoliczności te będą zatem przedmiotem osobnego badania i rozstrzygnięcia w sprawie I C 4238/18.

Mając zatem na uwadze poczynione rozważania, na podstawie umowy łączącej strony oraz przywołanych przepisów, zasadnym było zasądzenie od pozwanego P. B. na rzecz powódki J. B. brakującej kwoty wynagrodzenia tj. kwoty 1.199,99 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2018r. do dnia zapłaty. (pkt I wyroku)

Od zasądzonej kwoty powódce, w myśl art. 481 § 1 k.c., należne były odsetki ustawowe od dnia 1 stycznia 2018r r. tj. od dnia następującego po dniu ustalonym jako termin płatności wynagrodzenia, wedle faktury nr (...).

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą wyrażoną w treści art. 98 k.p.c. Powódka wygrała proces w całości toteż zasadnym było zasądzenie na jej rzecz całości poniesionych przez nią kosztów, na które składały się: kwota 30 zł z tytułu opłaty od pozwu oraz kwota 917 zł z tytułu zastępstwa procesowego. (pkt II wyroku).

W tym miejscu warto wskazać, iż zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i judykatury pozwanego dokonującego spełnienia świadczenia po chwili wytoczenia przeciwko niemu powództwa uważać należy za przegrywającego sprawę.

W sprawie przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, toteż w oparciu o treść art. art. 148¹ k.p.c. wyrok wydano na posiedzeniu niejawnym.

SSR Piotr Żywicki

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

O.,(...)